ارادهی معانی شخصیهی مستقل در یک آیه، توسط خداوند در استخاره

حتی در جزئیات ارادات، این احتمال در ذهن من هست. شما عرض بنده را ببینید. ممکن است بخندید؛ اما ببینید میتوانید آن را نفی کنید یا خیر. خدای متعال آن روزی که در ظرف زمان این عالم دنیا، آیهای را بر پیامبرش صلّی اللّه علیه و آله نازل فرمود، این خداوند بر همهی زمانها محیط است. میدانید دو هزار سال بعد، هزار سال بعد، در فلان لحظهی روز شنبه، کسی استخاره میگیرد و وقتی استخاره گرفت این آیه به اول صفحهی کتاب او میآید. خدا محیط بر آن است. این آیهی دقیقاً مناسب است با نیت او که یک چیزی را به او می فهماند که این کار را بکن یا نکن. خیلی پیش میآید. حاج آقا میفرمودند: عجایب است! خودشان یک استخاره را میگفتند که درست میزدند به هدف، گویا اسم میبرد. ایشان نمیگفت نزدیک بود اسم ببرد، میگفتند: اسم میبرد.

خُب، شما میگویید خدای متعال وقتی قرآن خودش را نازل کرد، چرا آن معنای خاص شخصی را قصد کند که ربطی بهمعنای خود آیه ندارد؟ چه مانعی دارد که بگوییم خداوند آن را اراده کرده است؟! بهعنوان مرام شخصی، فی واقعة خاصة، فی زمان خاص؟! میگویید چرا اراده کند؟ خُب، چرا اراده نکند؟! وقتی محیط به همهی زمانها است، در وقت نزول آیه، آن زمان هم در محضر علم او است و میداند بندهی او، از این کلام او، این را میفهمد و درست هم هست. یعنی طبق ارشاد الهی، خداوند متعال میخواهد که این بندهاش این استخاره را از این آیه بفهمد. شما میگویید نه، او خودش میفهمد! باب هرمونوتیک مفسر محور است. خود مفسری که استخاره گرفته است، این را میفهمد. مؤلف محوری در اینجا نیست! خُب، چرا مؤلفمحوری در اینجا ممنوع باشد؟! خدایی که علمش لایتناهی است، روی مبنای مؤلفمحوری هم بستر استعمالات تمام موارد را تا روز قیامت، در کلام خودش دارد.

شاگرد: با فال حافظ فرق میکند.

استاد: بله؛ یعنی او به مناسبت چیزی بگوید، نیست. این ارادهی خداوند متعال است.

بازبینی #2
ایجاد شده 7 فوریه 2024 16:00:25 توسط ... .
به روزرسانی شده 7 فوریه 2024 16:19:57 توسط ... .